(Василеві Герасим'юку)

Ці нічні голоси —
ці закинуті в моторош митарі —
комірчину твою не забудуть,
проси не проси:
ти накликав їх сам,
їх шукав у вселенськім гармидері —
і на вбогу свічу
прилетіли нічні голоси.

Потаємні вони —
а тобі закортіло катренами
розікласти по аркушах їх —
о свята простота!
Але вбивць голоси
прикидались тоді убієнними,
а пророчі слова
заповзали вар'ятам в уста.

Ти благаєш тепер:
"Удостой мене іншої напасті,
а не хору нічного
провидців, катів, гультяїв...
Їхні гімни й прокльони
хіба увібгати в анапести? —
кожен — щось утаїв.

Кожен — сповідь і лжу,
на зап'ястях вузлує, мов ретязі,
не втекти
ні в подільські поля,
ні в карпатські ліси...

О нічні голоси,
ви й під землю також доберетеся!
Загніти мені слух! —
наближаються вже голоси.

Це покликачі —
знову мене загадати на розпити?
Чи восславили знов мудреці
празникову зорю?
Де чиї голоси?
Чом усі переплутались, Господи?! —
з усіма говорю —
наче відаю, що я творю"